

ואחר כל אלה הדברים שערכתי פה יבין כל אחד מה שאמרתי למעלה, שכל ישועתנו ועתידתנו תלוי רק בפרט זה, שנהיה אחודים ואגודים יחד בכלל אחד, ולאחד בנו כל חלקי בני אדם הנמצאים בינינו, מאדם העומד בקצה הימיני עד האדם העומד בקצה השמאלי, עד שנתכללה כללות ישראל בכלל אחד שלם, ואז ננצח בזה את מדת הדין ונשתיק את השטן לבל ישטינו כאמור למעלה, ויקויים בנו 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה' בב"א.

- נו -

באמנה ידעתי כי הכל יתמהו עלי ויצחקו ממני, באמרם, דברוך הם אמת שבהתקבצות כל איש ישראל בכלל אחד תלוי כל ישועתינו, אבל איך אפשר לתקן זאת, מי ומי יכול לכוללם יחד, ואיך מן המציאות ומן האפשרות לכלול ולקבץ את כל ישראל מכל חמשה חלקי התבל אשר הם בדעות ובמדות שונות בכנופיא אחת. וכבר נתקשה בזה באמת רבינו הפלאה, בסוף כתובות [קיב, ב], על התאחדות כל ישראל לגוי אחד בימינו, דהוא מן הנמנע מכח דעותיהם השונות זו מזו, עיי"ש. אך כבר הורונו חז"ל ואמרו [אבות פ"ד מ"ג] 'אל תהי מפליג לכל דבר', וגם הנסיון של העתות 'אי נאֶרמאלי' שעברו עלינו לימד אותנו שדברים שהבריות החזיקו לאי מציאות נעשה מציאות ממשי, וגם דברים ששום איש לא רצה להאמין שיהיה לו אפשרות בעולם בא לידי האמנה מאפשרותו, כך הוא גם בדבר התכללות ישראל בכלל אחד, ששפיר יש לו מציאות בעולם, ושפיר יש למצוא אפשרותו, וגם אין הדבר רחוק כל כך מטבע הענין בעצמו.

וכאשר אגיד לך בעזרת השם כי ראיתי בספר הבהיר נצח ישראל לרבינו מהר"ל מפראג ז"ל [פרק א] שכתב לנו כלל אחד, כי מחוק הטבע לעמוד בתמידות על מעמדו, וקיומו הוא קיום חזק ואמין אשר אינו מניח לו לצאת מגדרו הטבע שהטביע בו הבורא כל עולמים. ואף אם יזדמן איזה מקרה שיכריח אותו לצאת מגדרו הטבע, לא ישאר במעמד זה שהוא בלתי טבעו רק יחזור על מעמד הטבעו, כי הדבר שהוא בלתי הטבע אין לו קיום להתקיים במעמדו, אבל הטבע קיים לעד. ובגלל כן, אומה הישראלית שהיא מטבע שהטביע בה הקב"ה להיות

עמדם על הר סיני וצורתם חקוקים בכסא כבודו ית' והם תמיד באהבה לפני הקב"ה אף אם ח"ו אין עושין רצונו של מקום, ורק כשדנין אותם בפרטות יש למצוא עליהם חטא ועוון, אבל בכללות אין שטן ואין פגע רע ולא חטא ולא עון ולא שום פגם, מאירים דברי הפסיקתא הנ"ל כאורים. דעיינן בספורנו פרשת בהעלותך [במדבר ח. ב] דהמנורה בא לרמז על ההתכללות כל עם הישראלי בכלל אחד, עיי"ש באר היטב. ובאופן ודו"ק.

זה, היינו בכללות ישראל, באמת אין עליהם שום פגם ולא סיג. וזה כוונת הפסיקתא, לפי שירמיה אמר על ישראל שהם ח"ו 'כסף נמאס', ויחזקאל קורא אותם 'סיגים', בא זכריה ואמר 'והנה מנורת זהב כולה', כולה של זהב היא, ולמה, כולך. ר"ל כשהם בבחינת 'כולך', כשהם נכללים בכלל אחד, וכמו שהמנורה מרמז על זה, אז כולך יפה רעייתי ומום אין בך. וזה אמת בביאור הפסיקתא בס"ד,

גוי אחד בלתי מחולקת ובלתי מופרדת יותר מכל האומות, וכמו שאמרו חז"ל [ע"י ילקו"ש וישלח, רמז קלז] דביעקב כתיב [בראשית מו, כו] "כל נפש הבאה ליעקב", ובעשו כתיב [שם לו, ו] "כל נפשות ביתו", דביעקב האחדות הוא בטבע, מה שאין כן בעשו. וכן מצינו במתן תורה [שמות יט, ב] "ויחן שם ישראל" כאיש אחד ובלב אחד, הרי מראש היותם לגוי הטביע בם הבורא להיותם גוי אחד, על כן הפיזור בישראל הוא דבר בלתי טבעי היוצא חוץ מגדרי הטבע שאין לו קיום, וכמו שכל דבר ודבר שיצא מסדרו הטבע חוזר אל מקומו, כך חוזרים החלקים המפוזרים והנפרדים שבישראל אל מקומם להיותם כלל אחד, ולכך כל פיזור עומד להתכנס יחד. ולפיכך פיזור ישראל בין העמים הוא דבר יוצא מן הטבע, מאחר שהן אומה אחת ראוי שיהיו עומדים יחד להיות אחד, כי הפיזור להם בפרט אינו טבעי כלל. ואי אפשר לומר שדבר זה הוא בשביל חטא ועוון, סוף סוף דבר זה הוא בלתי טבעי, דהיינו הפיזור לישראל.

ועיי"ש שפירש בזה מדרש חז"ל [ב"ר מד, יח]: "ויאמר ה' אל אברם ידוע תדע" [בראשית טו, יג], 'ידוע' שאני מפזרן, 'תדע' שאני מקבצן. היינו מפיזור עצמו תדע שאני מקבצן, כי הפיזור אינו לפי סדר המציאות שיהיה דבר אחד כמו ישראל שהם עם אחד, כי הדברים שהם אחד הם יחד, ולכך תדע שאני מקבצם. עיין בדבריו שם שהאריך להוכיח כי הגלות בעצמו היא ראייה והוכחה ברורה על הגאולה, כי הגלות הוא שינוי ויציאה מן הסדר, שהשי"ת סידר כל אומה במקומה הראוי לה, וסידר את ישראל במקום הראוי להם שהוא ארץ ישראל, והגלות מן מקומם הוא שינוי ויציאה ממקום הטבעי, וכל הדברים כאשר הם יוצאים ממקום הטבעי והם חוץ למקומם, אין להם עמידה במקום הבלתי טבעי להם, רק הם חוזרים למקומם הטבעי, כך ישראל יחזרו אל מקומם שהוא א"י. ודבר זה מבואר לכל אדם אשר הוא בן דעת, ולכך מן הגלות נוכל לעמוד על הגאולה.